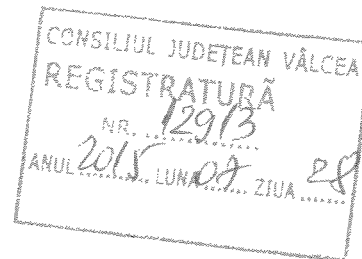

Al. Secretar al județului
28.07.2015

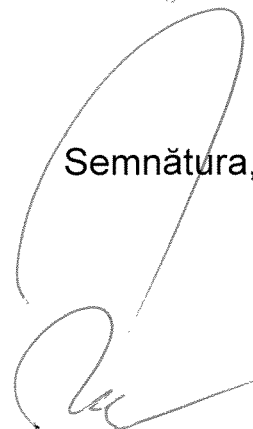

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnatul Trancă Teodor, consilier județean din partea PSD
Vâlcea, prin prezenta declar că îmi depun demisia din această funcție,
începând cu data de 28.07.2015.

Data,
28.07.2015

Semnătura,

P R O I E C T

HOTĂRÂRE

**privind încetarea de drept, înainte de expirarea duratei normale,
a mandatului de consilier județean al domnului Teodor Trancă**

Consiliul Județean Vâlcea, întrunit în ședința ordinară din _____ 2015, la care participă un număr de _____ consilieri județeni din totalul de 32 în funcție;

Având în vedere Referatul constatator, înregistrat la nr. 11942 din 13 iulie 2015;

Tinând cont de Referatul de specialitate al Direcției Generale Administrație Locală înregistrat sub nr. 11943 din 13 iulie 2015;

În conformitate cu prevederile art. 9, alin.(2), lit. "f" și alin. (3), art.12 alin.(1) și (2) din Legea privind Statutul aleșilor locali, nr. 393/2004, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art.49 alin.(2) lit "f", alin (3) și art.52 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Județean Vâlcea, aprobat prin Hotărârea Consiliului Județean Vâlcea nr.7 din 31 iulie 2008;

În temeiul prevederilor art. 97 din Legea administrației publice locale, nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

HOTĂRĂȘTE

Art.1 Se ia act de încetarea de drept, înainte de expirarea duratei normale, a mandatului de consilier județean al domnului Teodor Trancă (din partea Partidului Social Democrat), în temeiul art.9 alin.(2) lit.f) din Legea privind Statutul aleșilor locali, nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare și se declară locul vacant.

Art.2 Secretarul Județului Vâlcea, prin Compartimentul Cancelarie, va comunica prezenta hotărâre structurilor functionale din aparatul de specialitate al Consiliului Județean Vâlcea, precum și domnului Teodor Trancă, în vederea aducerii la îndeplinire a prevederilor ei și va asigura publicarea acesteia pe site-ul Consiliului Județean Vâlcea și în Monitorul Oficial al Județului Vâlcea.

Prezenta hotărâre a fost adoptată cu respectarea prevederilor art.98 coroborate cu cele ale art. 45 alin. (5) din Legea administrației publice locale, nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu un număr de .....voturi pentru, ... voturi împotriva și .... abțineri.

**p. PREȘEDINTE
VICEPREȘEDINTE**

Gheorghe PĂSAT

**AVIZAT PENTRU LEGALITATE
SECRETAR AL JUDEȚULUI,**

Constantin DIRINEA

**AVIZAT
DIRECTOR GENERAL,**

Bogdan LASTUN

Râmnicu Vâlcea

Nr. _____ din _____ 2015

D.C./1 ex

REFERAT CONSTATATOR
al încetării de drept înainte de expirarea duratei normale,
a mandatului de consilier județean al domnului Teodor Trancă

În urma scrutinului pentru alegerea autorităților publice locale din data 10 iunie 2012, domnul Teodor Trancă, a fost ales consilier județean pe lista Partidului Poporului Dan Diaconescu, mandatul său fiind validat prin Hotărârea Consiliului Județean Vâlcea nr.2 din 29 iunie 2012.

Ulterior, la data de 9.09.2014, domnul Teodor Trancă, în baza prevederilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.55/2014 (declarată neconstituțională în prezent) și-a exprimat opțiunea de a-și continua mandatul de consilier județean din partea Partidului Social Democrat, opțiunea fiind acceptată de partid.

În data de 09.06.2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a soluționat dosarul nr.462/42/2011* având ca obiect - infracțiunea de trafic de influență(art.257 din Codul penal, cu modificările și completările ulterioare) și ca părți: Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești, domnul Teodor Trancă, doamna Păuna Elena Ramona și domnul Ciogescu Ovidiu Eugen.

Astfel, așa cum rezultă din Certificatul emis în data de 18 iunie 2015 de Înalta Curte de Casație și Justiție, înregistrat la Consiliul Județean Vâlcea sub nr. 10047/R din 25.06.2015, această instanță de judecată a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești împotriva Sentinței penale nr.233 din 6 decembrie 2013 a Curții de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie, pe care a desființat-o, în parte și, rejudecând l-a condamnat pe domnul Trancă Teodor, la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, în formă continuată, prevăzută și pedepsită de art.257 din Cod penal anterior raportat la art.5, art.6, art.7 alin.(3) din Legea nr.78/2000 cu aplicarea dispozițiilor art.41 alin.(2) din vechiul Cod penal și cu aplicarea art.5 din Codul penal.

În baza art.65 Cod penal cu referire la art. 66 din Codul penal anterior, i s-a aplicat domnului Trancă Teodor pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin.(1) lit. a) teza a II-a, b) și c) din Cod penal anterior (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat; dreptul de a

ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate, de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii), pe o durată de 2 ani de la executarea pedepsei principale. În baza art. 71 alin.(2) din Codul penal anterior, domnului Teodor Trancă i s-a interzis exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b) și c) din vechiul Cod penal pe durata executării pedepsei principale.

În baza art.81 raportat la art.82 din vechiul Codul penal, Înalta Curte de Casație și Justiție a suspendat condiționat executarea, de către domnul Teodor Trancă, a pedepsei de 2 ani închisoare pe un termen de încercare de 4 ani, care se socotește de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Potrivit art.9, alin.(2), lit."f" și alin.(3) din Legea privind Statutul aleșilor locali, nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, *calitatea de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în cazul condamnării, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate iar încetarea de drept a mandatului de consilier se constată de către consiliul județean, prin hotărâre, la propunerea președintelui consiliului județean sau a oricărui consilier.*

Având în vedere că dispozițiile art.9, alin.(2), lit."f" din Legea nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare nu disting în funcție de modalitatea executării pedepsei, Consiliul Județean Vâlcea, prin adresa înregistrată sub nr.10046 din 16 iunie 2015 a solicitat Instituției Prefectului - Județul Vâlcea, un punct de vedere referitor la aplicarea acestor dispoziții legale în cazul domnului consilier județean Teodor Trancă.

Prin adresa înregistrată sub nr.10046/R din 25.06.2015, Instituția Prefectului - Județul Vâlcea a precizat că, în esența ei, închisoarea este o pedeapsă privativă de libertate iar suspendarea condiționată a pedepsei este o modalitate de executare a acesteia, cu aplicarea prevederilor art. 81 și art.82 din vechiul Cod penal, respectiv cu executarea în alte condiții decât cele prevăzute de art.57 alin.(1) din Legea nr.15/1968 privind adoptarea vechiului Cod Penal al României. De asemenea, s-a precizat că reglementarea din art.9 alin.(2) lit."f" din Legea nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, face vorbire de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, fără a distinge în funcție de modalitatea executării pedepsei, care nu modifică natura sancțiunii, și în consecință, încetarea de drept a mandatului de consilier județean într-o astfel de situație se constată de consiliul județean la propunerea președintelui consiliului județean sau a oricărui consilier.

Aceeași concluzie se desprinde și din Referatul din 18 septembrie 2013 întocmit de Procurorul Șef Birou Arcer Liviu Daniel din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care a fost analizată situația referitoare la încetarea de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului consilierilor locali/județeni, a primarului, viceprimarului sau a președinților și vicepreședinților consiliilor județene în cazurile prevăzute de art. 9

alin.(2) lit.f) și art.15 alin.(2) lit.e) din Legea nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, din analiza jurisprudenței la nivelul întregii țări a rezultat că aceste mandate încetează atunci când alesul a fost condamnat, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate, fără a distinge în privința modalității de executare, deci și atunci când s-a dispus suspendarea condiționată, pură și simplă sau sub supraveghere, a acesteia.

În acest sens:

1. Curtea de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.5077.1/117, prin Decizia civilă nr.621 din 28.09.2008, a reținut că textul art.15 alin.(2) lit.e) din Legea nr.393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, impune consecința încetării de drept a mandatului de primar în cazul condamnării prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă la o pedeapsă privativă de libertate în privința căror s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei și pedepsele a căror executare nu a fost suspendată. Prin urmare, Curtea de Apel Timișoara a apreciat că dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoarea nu afectează aplicabilitatea dispozițiilor art.15 alin.(2) lit.e) din Legea nr.393/2004.

2. Curtea de Apel Târgu Mureș - Secția Comercială de Contencios Administrativ și Fiscal, prin Decizia civilă nr.1422/R din 5.12.2010, pronunțată în dosarul nr.1523/102/2010, a confirmat soluția instanței de fond (Tribunalul Mureș - Secția Contencios Administrativ și Fiscal - sentința nr.722 din 22.06.2010), în sensul că dispozițiile art.15 alin.(2) lit.e) din Legea nr.393/2004 nu fac distincție cu privire la modalitatea de executare a pedepsei privative de libertate.

În atare situație, acest text de lege se aplică și la situația condamnării cu suspendare a alesului local, deoarece suspendarea executării pedepsei privative de libertate vizează doar neexecutarea efectivă a închisorii și nu încetarea efectelor hotărârii judecătorești pe întreaga perioadă a suspendării.

Faptul că potrivit art.71 alin.(5) din Codul penal și potrivit hotărârilor pronunțate se suspendă și executarea pedepselor accesorii, nu prezintă relevanță în lumina dispozițiilor art.15 alin.(2) lit.e) din Legea nr.393/2004, deoarece vizează un alt caz de încetare a mandatului primarului, legiuitorul neavând în vedere imposibilitatea executării mandatului, ci aceea a condamnării definitive la o pedeapsă care lipsește persoana de libertate.

În consecință, există distincție între condamnare la o pedeapsă privativă de libertate și la modalitatea de executare. Aceasta din urmă produce efecte numai în faza executării, dar condamnarea efectivă s-a făcut prin aplicarea pedepsei închisorii.

3. Curtea de Apel Ploiești - Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, prin Decizia nr.92 din 17.01.2011, pronunțată în dosarul nr.4374/105/2010, a statuat că potrivit art.15 alin.(2) lit.e) și art.16 din Legea nr.393/2004, calitatea de primar încetează de drept înainte de expirarea duratei

normale a mandatului, în cazul în care persoana în cauză este condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă la o pedeapsă privativă de libertate.

Potrivit Codului penal, pedepsele privative de libertate sau restrictive de libertate sunt cele care constau în privarea de libertate sau în îngrădirea libertății condamnatului în anumite condiții, iar închisoarea este o pedeapsă principală cu caracter privativ de libertate.

Pe de altă parte, potrivit Codului penal, prin lege s-a prevăzut posibilitatea pentru instanța de judecată de a se ocupa și de modul în care urmează să fie executată pedeapsa, deci să individualizeze executarea pedepsei, dispunând motivat ca pedeapsa să se execute în alt mod decât cel care este propriu naturii acestuia.

Prin aceste mijloace de individualizare judiciară a executării pedepsei se regăsește și aceea a suspendării condiționate și constă în suspendarea executării pedepsei aplicată persoanei fizice, dacă sunt îndeplinite anumite condiții, fie cu privire la natura și quantumul pedepsei, fie cu privire la infractor, fie privind convingerea instanței că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea sa efectivă.

Cu alte cuvinte, deși natura pedepsei aplicate este aceea privativă de libertate, instanța, în funcție de condițiile expuse anterior, a apreciat că scopul corectiv și preventiv al pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a sancțiunii.

Faptul că instanța penală a considerat că scopul pedepsei poate fi atins și prin individualizarea modalității de executare a ei în forma suspendării condiționate, această individualizare nu alterează natura pedepsei aplicate, respectiv aceea de privare de libertate și nu atrage neaplicarea dispozițiilor art.15 alin.(2) lit.e) și ale art.16 din Legea nr.393/2004.

4. Curtea de Apel Timișoara –Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.2656/115/2007, a pronunțat Decizia nr.493 din 17.04.2008 și a constatat că suspendarea condiționată a pedepsei aplicate este o cauză determinată de lipsa pericolului social al faptei săvârșite de acesta, care nu are legătură cu exercitarea funcției în cadrul mandatului de consilier local, nu are un impact social asupra normalei desfășurări a activității consiliului local și nu afectează relațiile colegiale de serviciu.

Textul art.9 alin.(2) lit.f) din Legea nr.393/2004 sancționează consilierul local cu încetarea, de drept a acestei calități, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în situația în care este condamnat definitiv la o pedeapsă privativă de libertate, fără a distinge în funcție de modalitatea executării pedepsei, care nu modifică natura sancțiunii.

5. Curtea de Apel Alba Iulia –Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, prin Decizia nr.297 din 25.01.2012, pronunțată în dosarul nr.4315/107/2010*, a reținut că suspendarea condiționată a executării pedepsei este o măsură de individualizare a executării pedepsei, care se dispune pe o anumită perioadă și în condițiile în care instanța de judecată apreciază că reeducarea infractorului

poate avea loc și fără executarea pedepsei prin eforturile de reeducare pe durata termenului de încercare.

Legiuitorul în reglementarea statutului aleșilor locali a avut în vedere încetarea de drept a mandatului de consilier local, în condițiile în care acesta a săvârșit o abatere de la normele de conviețuire socială, care îi atrage o pedeapsă privativă de libertate, indiferent de modalitatea de individualizare a executării pedepsei, ceea ce-l face nedemn pe consilier de a-și mai exercita prerogativele în cadrul consiliului local.

În Referatul întocmit în data de 18 septembrie 2013 de Procurorul Șef Birou din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a menționat o singură excepție, și anume sentința nr.701 din 15 octombrie 2010 a Tribunalului Olt-Secția Comercială și de Contencios Administrativ, definitivă și irevocabilă prin nerecurare, pronunțată în dosarul nr.3976/104/2010, prin care s-a admis acțiunea alesului local (primar) chiar dacă acesta a fost condamnat la pedeapsa închisorii de un an, pedeapsă a cărei executare a fost suspendată condiționat pentru comiterea infracțiunii de purtare abuzivă.

Prin urmare, această instanță de judecată a apreciat că alesul local nu se afla în imposibilitatea executării mandatului, întrucât pedeapsa închisorii, în cazul său, nu se execută prin privare de libertate, nefiindu-i interzise drepturile prevăzute la art.64 din Codul penal, inclusiv dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, ori dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, cazul de încetare de drept a mandatului de primar înainte de termen, prevăzut de art.15 alin.(2) lit.e) din Legea nr.393/2004 vizează condamnarea la o pedeapsă privativă de libertate care se execută în regim de detenție.

Având în vedere jurisprudența invocată mai sus, concluzia Procurorului Șef Birou din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost că mandatul aleșilor locali încetează înainte de expirarea duratei normale a acestuia, fiind îndeplinită condiția unei condamnări la o pedeapsă privativă de libertate, chiar dacă prin hotărârea definitivă de condamnare s-a dispus suspendarea condiționată sau suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, deoarece dispozițiile legale ale art.15 alin.(2) lit.e) din Legea nr.393/2004, nu fac nicio distincție sub aspectul modalității de executare, având în vedere următoarele argumente:

a) Prin folosirea noțiunii de pedeapsă privativă de libertate legiuitorul român a avut în vedere sancțiunile de drept penal, despre care literatura juridică de specialitate a stabilit că reprezintă consecințe ale încălcării normelor penale. Pedepsele sunt singurele sancțiuni penale, celelalte (măsurile de siguranță și măsurile educative) fiind sancțiuni de drept penal. Acestea la rândul lor se definesc ca fiind pedepse principale care sunt de sine stătătoare și au un rol principal în sancționarea infractorului. De aceea, pentru orice faptă incriminată se

prevede în mod obligatoriu, în lege, pedeapsa principală aplicabilă în cazul săvârșirii acesteia. Este pedeapsa care, cu alte cuvinte, se poate aplica singură infractorului, fără a fi condiționată de aplicarea altor sancțiuni de drept penal, spre deosebire de pedepsele complementare sau de pedepsele accesorii.

b) Instituția suspendării condiționate a executării pedepsei constituie un mijloc de individualizare judiciară a pedepsei, deoarece dă posibilitatea judecătorilor să stabilească o concordanță între gradul de pericol social concret a faptei și făptuitorului și sancțiunea penală ce se aplică în cazul supus judecătii.

c) Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând un recurs în interesul legii în materie penală, a precizat că suspendarea condiționată a executării pedepsei are caracter "juridic" de "mijloc de individualizare a executării pedepsei" și funcționează ca o măsură judiciară (substitutiv de pedeapsă) de a cărei respectare depinde stingerea executării.

d) Sintagma "pedeapsa închisorii aplicată" este folosită de legiuitor și o regăsim în dispozițiile Codului penal atunci judecătorul trebuie să stabilească dacă sunt îndeplinite condițiile pentru a se putea dispune suspendarea executării pedepsei, precum și termenele de încercare. Pentru acest motiv, se poate reține că atunci când legiuitorul folosește sintagma "condamnarea, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate", se va înțelege pedeapsa aplicată unei persoane fizice de instanța de judecată, în faza de deliberare, fără a fi avută în vedere individualizarea judiciară a executării pedepsei. Individualizarea judiciară a pedepsei se realizează numai de instanță și se materializează prin aplicarea pedepsei concrete infractorului pentru fapta comisă, în funcție de gradul concret de pericol social al faptei, de pericolozitatea infractorului, de împrejurările concrete atenuante ori agravante în care s-a săvârșit infracțiunea sau care caracterizează persoana infractorului.

Această opinie este împărtășită de toate instanțele de judecată, cu excepția Tribunalului Olt, din cadrul Curții de Apel Craiova, în cazul încetării de drept a mandatului alesului local când analizează dispozițiile art.9 alin.(2) lit. f) și art.15 alin.(2) lit.e) din Legea nr.393/2004.

Menționăm că aceste prevederi legale se referă la același caz de încetare de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului unui ales local, respectiv cel al condamnării, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate.

Singura deosebire este că dispozițiile art.9 alin.(2) lit.f) din Legea nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, au în vedere încetarea de drept a calității de consilier local/județean, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, iar cele ale art.15 alin.(2) lit.e) se referă la încetarea de drept a calității de primar/ președinte al consiliului județean.

Mai mult, așa cum rezultă din minuta Deciziei nr.18 din 8 iunie 2015, pronunțată în dosarul nr.1063/1/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin – Secția a II-a civilă, de contencios

administrativ și fiscal, prin Încheierea din 27 februarie 2015, pronunțată în dosarul nr.3786/115/2014 și a stabilit că **dispozițiile art.15 alin.(2) lit.e) din Legea nr.393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile în cazul condamnării, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu aplicarea art.81-82, respectiv cu executarea în alte condiții decât cele prevăzute de art.57 alin.(1) din Legea privind Codul penal al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare.**

Această decizie a fost publicată în Monitorul Oficial al României nr. 469 din 29 iunie 2015.

În conformitate cu prevederile art.521 alin.(3) din Codul de procedură civilă, dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanța care a solicitat dezlegarea de la data pronunțării deciziei, iar pentru celelalte instanțe, de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Față de toate aceste considerente, considerăm că, în conformitate cu prevederile art.9 alin.(2) lit.f) din Legea privind statutul aleșilor locali nr.393/2004, mandatul domnului consilier județean Teodor Trancă încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului.

În conformitate cu prevederile art.12 alin.(1) și (2) din Legea privind Statutul aleșilor locali, nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art.49 alin.(2) lit."f", alin.(3) și art.52 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Județean Vâlcea, aprobat prin Hotărârea Consiliului Județean Vâlcea nr.7 din 31 iulie 2008, cu excepția cazului prevăzut la art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, în situațiile de încetare a mandatului înainte de expirarea duratei normale a acestuia, consiliul județean adoptă în prima ședință ordinară, la propunerea președintelui consiliului județean, o hotărâre prin care se ia act de situația apărută și se declară vacant locul consilierului în cauză.

Hotărârea va avea la bază, în toate cazurile, un referat constatator semnat de președintele consiliului județean și de secretarul județului. Referatul va fi însoțit de actele justificative.

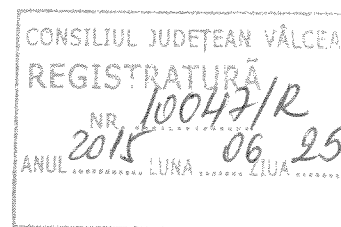
Având în vedere aspectele precizate, în conformitate cu prevederile legale menționate, s-a întocmit proiectul de hotărâre prin care se ia act de încetarea de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului de consilier județean al domnului Teodor Trancă și se declară locul vacant .

Anexăm, alăturat, următoarele acte justificative:

- Certificat emis în data de 18 iunie 2015 de Înalta Curte de Casație și Justiție, înregistrat la Consiliul Județean Vâlcea sub nr. 10047/R din 25 iunie 2015;
- Decizia nr. 18 din 08 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție publicată în Monitorul Oficial al României nr. 469 din 29 iunie 2015;
- Adresa Instituției Prefectului - Județul Vâlcea nr. 10046/R din 25 iunie 2015;
- Referatul întocmit în data de 18 septembrie 2013 de Procurorul Șef Birou din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

p. PREȘEDINTE
VICEPREȘEDINTE,

Gheorghe PASAT

SECRETAR AL JUDEȚULUI,

Constantin DIRINEA

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
- SECȚIA PENALĂ -
STR. BATIȘTEI NR. 25, SECTOR 2, BUCUREȘTI,
WWW.SCJ.RO

CERTIFICAT

Dosar nr. 462/42/2011*
Data: 18 iunie 2015

Se certifică de noi că prin decizia penală nr.213/A din data de 09 iunie 2015, pronunțată în dosarul nr.462/42/2011* s-a decis:

I. „ Admite apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești** împotriva sentinței penale nr.233 din 6 decembrie 2013 a Curții de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie, pe care o desființează, în parte, și rejudecând:

Condamnă pe inculpații:

1. **Trancă Teodor**, fiul lui Mircea și Ioana, născut la domiciliat în Râmnicu Vâlcea, Județul Vâlcea, CNP la pedeapsa de **2 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, în formă continuată, prev. și ped. de art.257 Cod penal anterior rap. la art.5, art.6, art.7 alin.3 din Legea nr.78/2000 cu aplic. disp.art.41 alin.2 Cod penal anterior și cu aplic. art. 5 Cod penal.

În baza art. 65 Cod penal cu referire la art. 66 Cod penal anterior, aplică inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, b și c Cod penal anterior, pe o durată de 2 ani de la executarea pedepsei principale.

În baza art. 71 alin. 2 din Codul penal anterior, interzice inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, b și c Cod penal anterior pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 81 din Codul penal anterior raportat la art. 82 din Codul penal anterior suspendă condiționat executarea pedepsei de 2 ani închisoare pe un termen de încercare de 4 ani, care se socotește de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Face aplicarea art. 71 alin. 5 din Codul penal anterior.

Atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 din Codul penal anterior.

2. **Ciogescu Ovidiu Eugen**, fiul lui Virgil și Maria, născut la în comuna Budești, județul Vâlcea, cu domiciliul ales în Râmnicu Vâlcea, Județ Vâlcea, CNP la pedeapsa de **2 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență, în formă continuată, prev. și ped. de art.6 ind.1 din Legea nr.78/2000 cu aplic. disp.art.41 alin.2 Cod penal anterior și art. 5 Cod penal.

În baza art. 65 Cod penal cu referire la art. 66 Cod penal anterior, aplică inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal anterior, pe o durată de 2 ani de la executarea pedepsei principale.

În baza art. 71 alin. 2 din Codul penal anterior, interzice inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal anterior pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 81 din Codul penal anterior raportat la art. 82 din Codul penal anterior suspendă condiționat executarea pedepsei de 2 ani închisoare pe un termen de încercare de 4 ani, care se socotește de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Face aplicarea art. 71 alin. 5 din Codul penal anterior.

Atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 din Codul penal anterior.

Constată că inculpatul Ciogescu Ovidiu Eugen este deținut în altă cauză.

II. În baza art. 257 alin. 2 din Codul penal anterior rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal anterior, dispune obligarea inculpatului Trancă Teodor la plata către stat a sumei de 8.794,37 lei, reprezentând contravaloarea materialelor și la plata sumei de 2.494,16 lei, reprezentând contravaloarea manoperei.

În baza art. 257 alin. 2 din Codul penal anterior rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal anterior, dispune confiscarea specială, de la inculpatul Trancă Teodor, a următoarelor bunuri electrocasnice: televizor LCD marca Toshiba 32 C 3005, Stație Tefal(fier de călcat) GV 5120, aspirator marca Philips FC 9170/1, frigider cu 2 uși marca Zanussi ZRT 628Wși reciver 61 Harman Kardon AVR 135.

Menține sechestrul asigurător dispus prin Ordonanța Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Pitești nr. 141/P/2010 din 02 decembrie 2010 asupra bunurilor mobile/imobile ale inculpatului Trancă Teodor, până la concurența sumei de 11.288,53 lei.

Dispune ridicarea sechestrului asigurător dispus prin Ordonanța Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Pitești nr. 141/P/2010 din 02

decembrie 2010 asupra bunurilor mobile/imobile ale inculpatului Ciogescu Ovidiu Eugen.

Dispune restituirea sumei de 19.279,18 lei, consemnată la CEC Bank SA – Sucursala Râmnicu Vâlcea, la data de 03 decembrie 2010, pe numele inculpatului Ciogescu Ovidiu Eugen, la dispoziția Direcției Naționale Anticorupție – ST Pitești, conform recipisei de consemnare nr. 518062/1 din 03.12.2010 și chitanței nr. 2814009/1 din 03.12.2010.

III. Menține celelalte dispoziții ale sentinței penale atacate, cu privire la inculpata Păuna Elena Ramona.

IV. Respinge, ca nefondate, apelurile declarate de inculpații Trancă Teodor, Păuna Elena Ramona și Ciogescu Ovidiu Eugen împotriva sentinței penale nr.233 din 6 decembrie 2013 a Curții de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie.

V. Cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești rămân în sarcina statului.

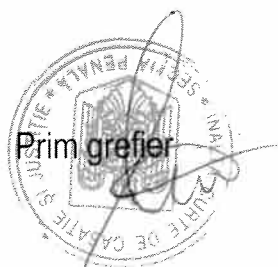
Obligă pe inculpații Trancă Teodor și Ciogescu Ovidiu Eugen să plătească către stat suma de câte 10.000 lei fiecare cu titlu de cheltuieli judiciare efectuate în cursul urmăririi penale și al judecății.

Obligă apelanta intimată inculpată **Păuna Elena Ramona** la plata sumei de 500 lei cheltuieli judiciare către stat, ocazionate de soluționarea apelului.

Onorariul apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpați, până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 100 lei, se avansează din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.”

S-a eliberat prezentul certificat la cererea Consiliului Județean Vâlcea privind pe apelant inculpat Trancă Teodor, anulându-se chitanța nr.146167043/16.06.2015 în valoare de 5 lei.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚII DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 18 din 8 iunie 2015

Dosar nr. 1.063/1/2015

Ionel Barbă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal, președintele completului
Denisa Stănișor — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal — judecător-raportor
Viorica Iancu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Dana Iarina Vartires — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Sîrbu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Frumușelu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Ion — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 1.063/1/2015 este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 274 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de domnul judecător Ionel Barbă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent-șef Bogdan Georgescu.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 27 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.786/115/2014.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosarul cauzei au fost depuse practică judiciară comunicată de curțile de apel, raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților la data de 14 mai 2015, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, iar părțile din litigiul în care a fost formulată sesizarea, respectiv reclamantul și pârâțul prefectul județului Caraș-Severin, au depus puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept.

Președintele completului constată că nu există chestiuni prealabile, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept, constată următoarele:

1. Titularul și obiectul sesizării

Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 27 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.786/115/2014, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Aplicabilitatea dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 393/2004), în cazul condamnării, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu aplicarea art. 81-82 din Legea nr. 15/1968 privind Codul penal al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare¹ (*Codul penal din 1969*), respectiv cu executarea în alte condiții decât cele prevăzute de art. 57 alin. (1) din Codul penal din 1969”.

2. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investiției instanței care a solicitat pronunțarea hotărârii prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina.

2.1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Caraș-Severin, la data de 5 decembrie 2014, sub nr. 3.786/115/2014, reclamantul V.I. a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună anularea Ordinului nr. 341 din 20 noiembrie 2014 emis de prefectul județului Caraș-Severin, prin care s-a constatat încetarea de drept, înainte de expirarea duratei normale, a mandatului de primar ales al comunei L., precum și repunerea în toate drepturile conferite de funcția de primar ales democratic, până la expirarea mandatului legal, cu plata retroactivă a tuturor drepturilor salariale neachitate, până la efectivă repunere în funcție.

În fapt, reclamantul arată că, la data de 27 noiembrie 2014, i-a fost comunicat Ordinul nr. 341 din 20 noiembrie 2014 emis de prefectul județului Caraș-Severin, prin care s-a constatat încetarea de drept a mandatului său de primar al comunei L.

Ordinul contestat a fost motivat de pronunțarea Sentinței penale nr. 125 din 11 aprilie 2014 de către Judecătoria Caransebeș, rămasă definitivă la data de 2 octombrie 2014, prin Decizia penală nr. 797/A din 2 octombrie 2014 a Curții de Apel Timișoara.

Prin hotărârea penală menționată, reclamantul a fost condamnat la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, fiind suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate și fiind stabilit un termen de încercare de 4 ani și 6 luni. Instanța a făcut aplicarea art. 64 lit. a) teza a doua și lit. b) din Codul penal din 1969, dispunând, în baza dispozițiilor art. 71 alin. (5) din același cod, suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei principale.

¹ Legea nr. 15/1968 privind Codul penal, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 16 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată, la data de 1 februarie 2014, prin art. 250 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, cu modificările ulterioare. În prezenta decizie este utilizată terminologia instituită prin dispozițiile art. 2 din Legea nr. 187/2012, cu modificările ulterioare, conform cărora: „Art. 2. — În cuprinsul prezentei legi, prin *Codul penal din 1969* se înțelege Legea nr. 15/1968 privind Codul penal al României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 16 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare”.

Reclamantul arată că ordinul contestat este nelegal, fiind emis cu încălcarea legii, având în vedere că pedeapsa aplicată nu este una privativă de libertate.

Prin răspunsul la întâmpinarea formulată de pârât, reclamantul susține că pârâtul dă o interpretare proprie și eronată unui text de lege clar și precis redactat, care, tocmai pentru această rațiune a legiuitorului de a asigura textului de lege conținutul a cărui întindere corespunde celui rezultat din simpla lui citire, se impune a fi interpretat literal. Formularea textului art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 și cazurile concrete ce se încadrează în ipoteză se află în deplină concordanță, norma juridică fiind clară, organul de aplicare neavând decât sarcina să o aplice, întrucât textul corespunde conținutului normei și voinței legiuitorului. În Codul penal, noțiunea de pedeapsă privativă de libertate este reglementată în mod distinct și nu se confundă cu regimul juridic al suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoarea, iar ambele sunt doar două forme de existență a pedepsei închisorii, ca pedeapsă principală. Persoanele condamnate la o pedeapsă privativă de libertate execută pedeapsa cu închisoarea în anumite secții anume destinate în cadrul penitenciarelor, în funcție de regimul de executare stabilit potrivit legii.

2.2. Apărările pârâtului

Pârâtul a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii pentru argumentele arătate în continuare.

Suspendarea executării pedepsei are caracterul juridic de individualizare a executării pedepsei și funcționează ca o măsură judiciară de a cărei respectare depinde stingerea executării și a consecințelor condamnării. Măsura de individualizare a executării pedepsei poate privi atât o pedeapsă cu închisoarea, care este o pedeapsă privativă de libertate, cât și o pedeapsă cu amendă, care nu este privativă de libertate.

Este eronată interpretarea pe care reclamantul o dă dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004, potrivit căreia încetarea de drept a mandatului ar interveni doar în situația în care pedeapsa închisorii s-ar executa cu detenție, iar nu și în situația suspendării executării pedepsei închisorii.

Nu prezintă relevanță faptul că, potrivit dispozițiilor art. 81 din Codul penal din 1969 și hotărârii judecătorești pronunțate, se suspendă condiționat executarea pedepsei închisorii, deoarece art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 vizează alt caz de încetare a mandatului primarului, legiuitorul neavând în vedere imposibilitatea exercitării mandatului, ci aceea a condamnării definitive la o pedeapsă privativă de libertate, condiție îndeplinită în cauză.

2.3. Sesizarea Înaltei Curți

În sensul celor expuse la pct. 1, Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 27 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.786/115/2014, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la chestiunea de drept menționată la pct. 1.

3. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În punctele de vedere exprimate, reclamantul reiterează argumentele din cererea de chemare în judecată și din răspunsul la întâmpinare, expuse la pct. 2.1, iar pârâtul invocă argumentele cuprinse în întâmpinare, prezentate la pct. 2.2.

4. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

4.1. Cu privire la admisibilitatea sesizării

Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, reținând aspectele arătate în continuare.

De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor legale incidente sesizării depinde soluționarea pe fond a cauzei, pentru următoarele argumente.

Cererea introductivă cu care reclamantul a investit instanța de contencios administrativ are ca obiect anularea Ordinului prefectului emis în temeiul art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004, prin care a fost constată încetarea de drept, înainte de termen, a mandatului de primar, ca urmare a unei condamnări definitive la pedeapsa închisorii de 2 ani și 6 luni cu aplicarea dispozițiilor art. 81—82 din Codul penal din 1969.

În cadrul cererii de chemare în judecată, reclamantul susține că dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 nu se aplică în cazul condamnării la pedeapsa închisorii, având ca formă de executare suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Chestiunea de drept dedusă judecății vizând, în esență, „condamnarea, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate”, având ca formă de executare suspendarea condiționată a executării pedepsei, are o legătură evidentă cu modul de soluționare a fondului cauzei, întrucât acțiunea în contencios administrativ împotriva ordinului prefectului vizează aplicabilitatea dispozițiilor menționate din Legea nr. 393/2004.

Chestiunea de drept este nouă, deoarece asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici a unei alte sesizări în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

În speță, tribunalul este investit în primă și ultimă instanță cu soluționarea cauzei, conform art. 69 alin. (5) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

4.2. Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării

Normele de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt cele ale art. 15 lit. e) și art. 16 alin. (1) și (2) din Legea nr. 393/2004 și ale art. 69 din Legea nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Textul art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 impune consecința încetării de drept a mandatului de primar în cazul condamnării prin „hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate”.

Textul legal citat nu face distincție între pedepsele privative de libertate în privința cărora s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei și pedepsele a căror executare nu a fost suspendată, iar o atare distincție nu are temei legal în raport cu prevederile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004.

Așadar, dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoarea nu afectează aplicabilitatea dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004.

Practica judiciară a instanțelor este neunitară.

Astfel, într-o primă opinie, s-a reținut că, prin ordin al prefectului, se poate constata încetarea de drept a mandatului consilierului, primarului și atunci când s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, întrucât dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 nu fac nicio distincție sub aspectul modalității de executare a pedepsei.

Într-o altă opinie, s-a considerat că nu se poate constata încetarea mandatului de primar, deoarece nu a intervenit un impediment obiectiv în exercitarea funcției.

Chestiunea de drept dedusă judecății, care a generat o practică judiciară neunitară, a determinat și promovarea unui proiect de act normativ, depus la Parlament, dar care încă nu s-a concretizat într-o lege.

5. Jurisprudența instanțelor naționale

5.1. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

În jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți nu a fost identificată practică judiciară cu referire la chestiunea de drept supusă judecării.

5.2. În cauză, Înalta Curte a solicitat curților de apel să comunice jurisprudența identificată la nivelul circumscripției lor teritoriale cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Din analiza jurisprudenței transmise de curțile de apel, cu referire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, au fost constatate aspectele arătate în continuare.

Într-o orientare jurisprudențială majoritară, instanțele au constatat că este legal ordinul emis de prefect prin care s-a dispus încetarea de drept a mandatului de primar în temeiul art. 15 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 393/2004, ca urmare a condamnării la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În acest sens, instanțele au reținut că modalitatea de executare a pedepsei privative de libertate nu înlătură aplicarea dispozițiilor art. 15 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 393/2004, întrucât acestea nu fac distincție cu privire la modalitatea de executare a pedepsei, iar aplicarea pedepsei închisorii, indiferent de modalitatea de executare, face ca primarul să devină incompatibil cu funcția de demnitate publică. Sub acest aspect, au fost invocate considerentele Deciziei nr. 1 din 17 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 12 iulie 2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite în soluționarea recursului în interesul legii care a format obiectul Dosarului nr. 13/2010, referitoare la faptul că „Suspendarea condiționată a executării pedepsei are caracterul juridic de «mijloc de individualizare a executării pedepsei» și funcționează ca o măsură judiciară (substitutiv de pedeapsă) de a cărei respectare depinde stingerea executării”.

În același sens, alte instanțe și-au exprimat opinia, nesusținută de practică judiciară, în sensul că, în ipoteza unei condamnări la o pedeapsă privativă de libertate sunt incidente dispozițiile art. 15 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 393/2004, indiferent de modalitatea de executare a pedepsei. Simplul fapt că instanța penală a considerat că scopul pedepsei poate fi atins și prin individualizarea modalității de executare în forma suspendării condiționate nu alterează natura pedepsei aplicate, respectiv aceea a privării de libertate, și nu atrage inaplicabilitatea dispozițiilor art. 15 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 393/2004.

Unele instanțe au comunicat jurisprudența identificată în cauze în care erau incidente prevederile art. 9 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 393/2004, conform cărora „(2) Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în următoarele cazuri: [...] f) condamnarea, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate”. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor respective, instanțele au reținut că măsura de individualizare a pedepsei aplicate a închisorii prin dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei nu schimbă caracterul condamnării privative de libertate, astfel că este legală hotărârea prin care consiliul local a constatat în privința consilierului local incidența prevederilor menționate.

Într-o altă orientare jurisprudențială minoritară, instanțele au apreciat că dispozițiile art. 15 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 393/2004 nu sunt aplicabile în ipoteza unei condamnări la o pedeapsă privativă de libertate în care s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, întrucât, într-o asemenea ipoteză, primarul nu se află în imposibilitatea de continuare a mandatului în condițiile în care nu este privat de libertate și nu i-au fost interzise drepturile prevăzute la art. 64 din Codul penal din 1969, inclusiv dreptul de a alege și de a fi ales ori dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

6. Jurisprudența Curții Constituționale

În privința chestiunii de drept deduse judecării, s-a constatat că, în considerentele Deciziei nr. 1.192 din 13 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 17 ianuarie 2008, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004, Curtea Constituțională a reținut următoarele:

„În opinia autorului excepției, dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt discriminatorii față de «celelalte categorii de cetățeni», deoarece prevăd încetarea de drept, înainte de expirarea duratei normale, a mandatului de primar, în cazul în care acesta a fost condamnat, printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate, în situația în care el a fost condamnat la pedeapsa închisorii de 6 luni cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. Prin urmare, apreciază că nu se află în imposibilitatea executării mandatului de primar, întrucât pedeapsa închisorii, în cazul său, nu se execută prin priver de libertate.

Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu instituie niciun fel de discriminare între persoanele cărora acestea se adresează, și anume categoriei primarilor care au fost condamnați, printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate. Astfel, măsura încetării de drept a mandatului de primar, în condițiile prevăzute de textul de lege, se aplică în mod egal, fără privilegiu și fără discriminări, tuturor celor care se găsesc în ipoteza normei legale. Ceea ce critică în realitate autorul excepției este modalitatea de aplicare a prevederilor art. 15 alin. (2) lit. e) din lege față de situația sa de fapt, ceea ce nu reprezintă însă o veritabilă problemă de constituționalitate, ci un aspect asupra căruia decide instanța de judecată investită cu soluționarea litigiului.”

7. Înalta Curte

7.1. Cu privire la admisibilitatea sesizării

În raport cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, se constată că sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate a sesizării, întrucât:

— sesizarea a fost formulată într-o cauză aflată în stare de judecată, respectiv Dosarul nr. 3.786/115/2014 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal;

— instanța care a formulat sesizarea este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform dispozițiilor art. 69 din Legea nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care dispun în sensul că:

„Art. 69. — (1) Mandatul primarului este de 4 ani și se exercită până la depunerea jurământului de către primarul nou-ales. Mandatul primarului poate fi prelungit, prin lege organică, în caz de război, calamitate naturală, dezastru sau sinistru deosebit de grav.

(2) Mandatul primarului încetează de drept în condițiile legii statutului aleșilor locali, precum și în următoarele situații:

a) dacă acesta se află în imposibilitatea exercitării funcției datorită unei boli grave, certificate, care nu permite desfășurarea activității în bune condiții timp de 6 luni pe parcursul unui an calendaristic;

b) dacă acesta nu își exercită, în mod nejustificat, mandatul timp de 45 de zile consecutiv.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (2), prefectul, prin ordin, ia act de încetarea mandatului primarului.

(4) Ordinul prefectului poate fi atacat de primar la instanța de contencios administrativ în termen de 10 zile de la comunicare.

(5) Instanța de contencios administrativ este obligată să se pronunțe în termen de 30 de zile. În acest caz, procedura prealabilă nu se mai efectuează, iar hotărârea primei instanțe este definitivă.”

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată depinde de interpretarea dispozițiilor ce formează obiectul sesizării;

— asupra chestiunii de drept Înalta Curte nu a statuat, iar Înalta Curte nu a fost sesizată cu soluționarea unui recurs în interesul legii care să vizeze această problemă de drept.

7.2. Cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării

Dispozițiile relevante supuse interpretării pe calea prezentei sesizări sunt următoarele:

— art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 (forma în vigoare la data soluționării prezentei sesizări)

„(2) Calitatea de primar și, respectiv, de președinte al consiliului județean încetează, de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului în următoarele cazuri:

e) condamnarea, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate;”.

— art. 57 alin. 1 și art. 81—82 din Codul penal din 1969:

„Regimul de deținere

Art. 57. — Executarea pedepsei închisorii se face, potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, în locuri de deținere anume destinate.”

„Condițiile de aplicare a suspendării condiționate

Art. 81. — Instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate persoanei fizice pe o anumită durată, dacă sunt întrunite următoarele condiții:

a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani sau amendă;

b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, afară de cazul când condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38;

c) se apreciază că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei poate fi acordată și în caz de concurs de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 2 ani și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu atrage suspendarea executării măsurilor de siguranță și a obligațiilor civile prevăzute în hotărârea de condamnare.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei trebuie motivată.

Termenul de încercare

Art. 82. — Durata suspendării condiționate a executării pedepsei constituie termen de încercare pentru condamnat și se compune din cuantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adaugă un interval de timp de 2 ani.

În cazul când pedeapsa a cărei executare a fost suspendată este amendă, termenul de încercare este de un an.

Termenul de încercare se socotește de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea condiționată a executării pedepsei a rămas definitivă.”

Este de observat faptul că Înalta Curte a fost sesizată cu o chestiune de drept care vizează interpretarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004, în raport cu dispozițiile art. 57 alin. 1 și art. 81 și 82 din Codul penal din 1969.

Deși Codul penal din 1969 a fost abrogat de Legea nr. 187/2012, începând cu data de 1 februarie 2014, Înalta Curte este ținută, în limitele sesizării, să soluționeze sesizarea numai prin raportare la dispozițiile invocate din Codul penal din 1969, iar nu și prin raportare la dispozițiile Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, care a intrat în vigoare la data de 1 februarie 2014.

În sensul celor arătate la pct. 7, în considerentele Deciziei nr. 1.192 din 13 decembrie 2007, Curtea Constituțională a reținut că revine instanței judecătorești investite cu soluționarea

litigiului competența de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 în ipoteza în care persoana care deține una dintre calitățile enumerate de textul de lege a fost condamnată, printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Prevederile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 reglementează ipoteza încetării de drept a calității de primar ori de președinte al consiliului județean înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în cazul în care persoana care deține această calitate este condamnată, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate.

Conform art. 53 din Codul penal din 1969, pedepsele aplicabile persoanei fizice se împart în trei categorii, și anume: pedepse principale (detențiunea pe viață; închisoarea de la 15 zile la 30 de ani; amenda de la 100 lei la 50.000 lei), pedepse complementare (interzicerea unor drepturi de la 1 la 10 ani; degradarea militară) și pedepse accesorii (interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64, în condițiile prevăzute în art. 71).

Conform doctrinei de drept penal², pedepsele, ca sancțiuni de drept penal, se clasifică, după obiectul asupra căruia poartă, în următoarele categorii: a) pedepse privative de viață; b) pedepse corporale; c) pedepse privative/restrictive de libertate; d) pedepse privative/restrictive de drepturi; e) pedepse morale; f) pedepse pecuniare.

Tot în doctrină, s-a afirmat că pedepsele privative de libertate sunt cele „care privesc lipsirea de libertate a infractorului pe timp determinat ori perpetuu”³.

Codul penal din 1969 reglementează doar două pedepse privative de libertate, respectiv detențiunea pe viață și închisoarea de la 15 zile la 30 de ani.

Elementul determinant ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți vizează ipoteza în care pedeapsa privativă de libertate, la care a fost condamnată persoana ce deține una dintre calitățile enumerate de textul de lege, a fost individualizată în privința executării, prin aplicarea dispozițiilor art. 81 și 82 din Codul penal din 1969, în sensul că instanța penală a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, a stabilit un termen de încercare și a dispus, totodată, în baza dispozițiilor art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1969, suspendarea, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei principale și a pedepselor accesorii aplicate prevăzute de art. 64 lit. a) teza a doua și lit. b) din Codul penal din 1969.

Din analiza dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004, rezultă că legea face referire numai la tipul de pedeapsă aplicată, respectiv privativă de libertate, fără a distinge în funcție de modul de individualizare a executării pedepsei privative de libertate aplicate.

Cu referire la suspendarea condiționată a executării pedepsei, în doctrină s-a afirmat că reprezintă „o măsură de politică penală bazată pe încrederea în posibilitatea îndreptării condamnatului și pe punerea lui la încercare în acest scop, fiind destinată să ducă la realizarea scopului pedepsei fără executarea efectivă a acesteia, evitându-se astfel neajunsurile pe care le atrage după sine privațiunea de libertate” și „totodată, cheltuielile pe care le implică executarea pedepsei în penitenciar”⁴.

Această măsură de individualizare judiciară a pedepsei are ca efect imediat faptul că „pedeapsa aplicată nu se execută” și, ca efecte definitive, care se produc la împlinirea termenului de încercare, încetarea obligației de executare a pedepsei și reabilitarea de drept a condamnatului⁵.

² Costică Bulai, *Manual de drept penal. Partea generală*, Editura All, București, 1997, pag. 288—289; Constantin Mitrahe, Cristian Mitrahe, *Drept penal român. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2012, p. 202

³ Constantin Mitrahe, Cristian Mitrahe, *op.cit.*, p. 202

⁴ Costică Bulai, *op.cit.*, pag. 521

⁵ Costică Bulai, *op.cit.*, pag. 528 și următoarele; Constantin Mitrahe, Cristian Mitrahe, *op.cit.*, p. 441—442. În același sens, Mihai Adrian Hotca, *Drept penal. Partea generală*, Editura C.H. Beck, București, 2007, pag. 625 și următoarele.

Conform dispozițiilor art. 81 alin. 1 lit. a) din Codul penal din 1969, se observă că suspendarea condiționată se poate dispune atât atunci când pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani, cât și atunci când pedeapsa aplicată este amenda. Or, este evident faptul că măsura de individualizare judiciară a pedepsei nu modifică nici caracterul privativ de libertate al pedepsei închisorii, după cum nu modifică nici caracterul de pedeapsă neprivativă de libertate al pedepsei amenzi.

În consecință, se poate concluziona în sensul că suspendarea condiționată a executării pedepsei, ca măsură de individualizare judiciară a pedepsei, nu are ca efect modificarea calificării juridice a pedepsei aplicate, în sensul înlăturării caracterului său privativ de libertate, ci are ca efect provizoriu neexecutarea pedepsei privative de libertate pe perioada termenului de încercare.

Interpretarea dispozițiilor ce formează obiectul sesizării în sensul că acestea au în vedere numai situația în care persoana ce deține calitatea de primar ori de președinte al consiliului județean a fost condamnată la o pedeapsă privativă, pedeapsă pe care o execută în condițiile art. 57 alin. 1 din Codul penal din

1969, se bazează numai pe rațiunea imposibilității efective de exercitare a mandatului de către o persoană lipsită de libertate deoarece execută pedeapsa în regim de deținere, în penitenciar.

Dacă legiuitorul ar fi avut în vedere o asemenea ipoteză, ar fi prevăzut în mod expres că mandatul încetează în ipoteza executării în regim de deținere a pedepsei privative de libertate aplicate.

Însă textul de lege prevede că mandatul încetează în ipoteza condamnării la o pedeapsă privativă de libertate, iar nu în ipoteza executării pedepsei privative de libertate.

Cu alte cuvinte, dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 vizează pedeapsa aplicată, iar nu modul de executare a pedepsei aplicate.

Pentru considerentele expuse, Înalta Curte reține că dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 sunt aplicabile în cazul condamnării, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu aplicarea art. 81-82, respectiv cu executarea în alte condiții decât cele prevăzute de art. 57 alin. 1 din Codul penal din 1969.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 27 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.786/115/2014, și, în consecință, stabilește că:

Dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile în cazul condamnării, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu aplicarea art. 81—82, respectiv cu executarea în alte condiții decât cele prevăzute de art. 57 alin. (1) din Legea nr. 15/1968 privind Codul penal al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 8 iunie 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
IONEL BARBĂ

Magistrat-asistent-șef,
Bogdan Georgescu

0016710813072015

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

GUVERNUL ROMÂNIEI

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE INSTITUȚIA PREFECTULUI-JUDEȚUL VÂLCEA

Nr. 8047
Data 23.06.2015

CONSILIUL JUDEȚEAN VÂLCEA

Ca răspuns la adresa dumneavoastră nr.10046 din 16.06.2015, prin care solicitați un punct de vedere cu privire la aplicarea prevederilor art.9 alin.2 lit.f și alin.3 din Legea nr.393/2004 privind statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unui consilier județean condamnat la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, vă comunicăm următoarele:

Potrivit art.9 alin.2 lit.f din Legea nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, mandatul unui consilier județean încetează înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în cazul condamnării prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate. În esența ei, închisoarea este o pedeapsă privativă de libertate iar suspendarea condiționată a pedepsei este o modalitate de executare a acesteia, cu aplicarea prevederilor art.81 și art.82 din vechiul cod penal, respectiv cu executarea în alte condiții decât cele prevăzute de art.57 alin.1 din Legea nr.15/1968.

Reglementarea din art.9 alin.2 lit.f din Legea nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, face vorbire, de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, fără a distinge în funcție de modalitatea executării pedepsei, care nu modifică natura sancțiunii.

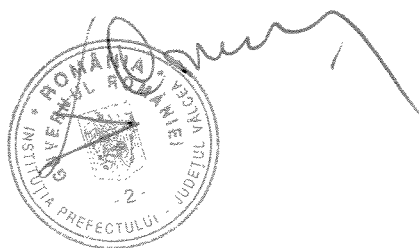
Conform art.9 alin.3 din Statutul aleșilor locali, încetarea de drept a mandatului de consilier județean într-o astfel de situație se constată de consiliul județean la propunerea președintelui consiliului județean sau a oricărui consilier.

În conformitate cu prevederile art.12 alin.1 și 2 din Legea nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția cazului prevăzut la art.9 alin.2 lit.h indice 1, în cazurile de încetare a mandatului de consilier județean înainte de expirarea duratei normale, consiliul județean adoptă în prima ședință ordinară la propunerea președintelui consiliului județean o hotărâre prin care se ia act de situația apărută și se declară vacant locul consilierului în cauză. Hotărârea va avea la bază un referat constatator semnat de președintele consiliului județean și secretarul județului și va fi însoțit de acte justificative.

Cu deosebită considerație,

PREFECT,

DUMITRU NICU CORNOIU

Nr. 276/C₃/2123/III-5/2013
276/C₃/1575/V-3/2013
442/C/1799/III-5/2012

REFERAT
18 septembrie 2013

Prin adresa nr. 9057 din 18 aprilie 2013, Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice prin Agenția Națională a Funcționarilor Publici a sesizat Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la existența unei jurisprudențe neunitare cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 98 alin. (1) lit. f) teza a II-a din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarului public, cu modificările și completările ulterioare, republicată, în ceea ce privește încetarea de drept a raporturilor de serviciu, atunci când funcționarul public a fost condamnat la pedeapsa închisorii, a cărei executare a fost suspendată în condițiile art. 81 din Codul penal, suspendare care a operat potrivit dispozițiilor art. 71 alin. (5) din Codul Penal și în privința pedepsei accesorii prevăzută de art. 64 alin. (1) lit. b) din același cod.

Agenția Națională a Funcționarilor Publici a menționat că una dintre condițiile generale necesare, pentru ocuparea unei funcții publice este cea prevăzută de art. 54 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 188/1999, potrivit căreia persoana care ocupă o astfel de funcție să nu fi fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, care împiedică înfăptuirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție, care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice, cu excepția situației în care a intervenit reabilitarea.

Art. 98 alin. (1) lit. f) din acest act normativ, prevede două situații în care intervine încetarea raportului de serviciu, astfel:

- când funcționarul public a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o faptă prevăzută la art. 54 lit. h) sau

- prin care s-a dispus aplicarea unei sancțiuni privative de libertate, la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii de condamnare.

Astfel, prin sentința civilă nr. 4332/27.06.2012, Curtea de Apel București a reținut că „pedeapsa aplicată funcționarului public în speță cu suspendarea executării nu este o sancțiune privativă de libertate”.

Anterior, prin adresa nr. 3.311 din 27.02.2012, Instituția Prefectului - județul Bistrița Năsăud a solicitat Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, un punct de vedere unitar cu privire la aplicarea prevederilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 raportat la prevederile art. 16 din același act normativ.

Astfel, cu titlu de exemplu, s-au menționat considerentele deciziei nr. 493/17.04.2008, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara potrivit căreia, „art. 9 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 393/2004, potrivit căruia calitatea de consilier local încetează în situația în care este condamnat definitiv la o pedeapsă privativă de libertate, face vorbire de o condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, fără a distinge în funcție de modalitatea executării pedepsei, care nu modifică natura sancțiunii.”

La data de 19.03.2012 s-a solicitat verificarea jurisprudenței la nivelul întregii țări, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii referitor la problema de drept vizând „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) și art. 16 din Legea nr. 393/2004, sub aspectul incidenței cazului de încetare de drept a mandatului de primar înainte de expirarea duratei mandatului, atunci când s-a dispus condamnarea printr-o hotărâre judecătorească definitivă la o pedeapsă privativă de libertate, cu executarea în alte condiții decât cele prevăzute de art. 57 alin. (1) din Codul penal”.

La data de 5.06.2013, s-a hotărât reunirea celor două probleme de drept și s-a stabilit verificarea jurisprudenței la nivelul întregii țări, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii referitor la problema de drept vizând „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 98 alin. (1) lit. f) teza a II-a din Legea nr. 188/1999, republicată, art. 9 alin. (2) lit. f) și art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004, cu privire la încetarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici, respectiv încetarea mandatelor aleșilor locali înainte de expirarea duratei normale a acestora, în cazul condamnării printr-o hotărâre judecătorească definitivă la o pedeapsă privativă de libertate cu executare în alte condiții decât cele prevăzute de art. 57 din Codul penal”.

Din analiza hotărârilor judecătorești transmise în materie s-au evidențiat două opinii diferite după cum urmează:

I. Astfel, într-o primă opinie, majoritară, s-a stabilit în sensul că, prin ordin al prefectului, se poate constata încetarea de drept a mandatului consilierului primarului și atunci când s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, întrucât dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. f) sau art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 nu fac nicio distincție sub aspectul modalității de executare.

În cazul încetării de drept a raporturilor de serviciu, în situația funcționarilor publici a fost transmisă decizia nr. 3047/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

II. Opinia minoritară a fost identificată într-o singură hotărâre judecătorească, pronunțată de Tribunalul Olt prin care, în aceeași ipoteză, s-a considerat că nu se poate constata încetarea mandatului (de primar), deoarece nu a intervenit un impediment obiectiv în exercitarea funcției.

Această opinie, dar cu motivarea că textul legal (art. 98 alin. (1) lit. f) teza II din Legea nr. 188/1999) nu este aplicabil în speță, o regăsim, în cazul funcționarilor publici, într-o hotărâre a Curții de Apel București.

Astfel, se constată că problemele de drept vizează trei categorii diferite de destinatari și două situații privind aplicarea unitară sau neunitară a normelor legale incidente.

În situația aleșilor locali, respectiv consilier local, consilier județean, primar sau președinte de consiliu județean, constatăm că dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. f) și art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004, sunt identice atunci când stabilesc cazul de încetare a acestor calități.

Dispozițiile legale incidente sunt:

Art. 98 din Legea nr. 188/1999:

(1) Raportul de serviciu încetează de drept:

f) când funcționarul public a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o faptă prevăzută la art. 54 lit. h) sau prin care s-a dispus aplicarea unei sancțiuni privative de libertate, la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii de condamnare.

Art. 54 din Legea nr. 188/1999:

(1) Poate ocupa o funcție publică persoana care îndeplinește următoarele condiții:

h) nu a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, care împiedică îndeplinirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție, care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice, cu

excepția situației în care a intervenit reabilitarea.

Art. 9 din Legea nr. 393/2004:

(2) Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în următoarele cazuri:

f) condamnarea, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate.

Art. 15 din Legea nr. 393/2004:

(2) Calitatea de primar încetează, de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în următoarele cazuri:

e) condamnarea, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate.

Analiza problemelor de drept făcută de instanțele judecătorești:

1. Încetarea de drept a raportului de serviciu a funcționarilor publici în cazul prevăzut de art. 98 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 188/1999.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal prin decizia nr. 3047 din 15 iunie 2012, pronunțată în dosarul nr. 11341/2/2010, a reținut că "având în vedere natura infracțiunii pentru care a fost condamnat recurentul-pârât, instanța de fond a reținut corect încadrarea în prevederile art. 54 lit. h), mai precis teza referitoare la infracțiuni săvârșite cu intenție, care atrag incompatibilitatea cu exercitarea funcției publice".

Cauza dedusă judecății viza un funcționar public pentru care Agenția Națională a Funcționarilor Publici a solicitat încetarea de drept a raportului de serviciu motivat de împrejurarea că acesta a fost condamnat, definitiv, la un an închisoare cu suspendare pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută și pedepsită în art. 215 alin. (1), (2) și (3) din Codul penal.

Verificând decizia penală am constatat că acest funcționar a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de înșelăciune și fals intelectual, în concurs real, fiind condamnat numai pentru prima infracțiune, deoarece în cazul infracțiunii de fals intelectual s-a dispus încetarea urmăririi penale, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale.

Prin sentința civilă nr. 4332 din 27 iunie 2012, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 10162/2/2011, s-a constatat că, prin sentința penală nr.

1293/03.11.2010 a Judecătoria Tulcea, casată în recurs prin decizia penală nr. 64/01.03.2011 a Tribunalului Tulcea, funcționarul public al Rezervației Biosferei Delta Dunării Tulcea, a fost condamnat la 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de lovire, prevăzută de art. 180 alin. 2 Cod penal.

Potrivit dispozițiilor art. 98 alin. 1 lit. f) din Legea nr. 188/1999, raportul de serviciu încetează când funcționarul public a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o infracțiune contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, care împiedică înfăptuirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție, care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice sau prin care s-a dispus aplicarea unei sancțiuni privative de libertate, la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Curtea a apreciat că textul legal mai sus menționat nu este aplicabil în speță, în condițiile în care pedeapsa aplicată funcționarului public nu este privativă de libertate, iar infracțiunea de lovire pentru care acesta a fost condamnat este o infracțiune contra persoanei, care nu face parte dintre categoriile de infracțiuni a căror săvârșire determină încetarea raporturilor de serviciu. Totodată, Curtea a constatat că la dosar nu există dovezi care să ateste că prin comiterea acestei infracțiuni, pârâtul a devenit incompatibil cu exercitarea funcției publice.

Față de considerentele mai sus expuse, Curtea a constatat că nu există temeiuri pentru încetarea raportului de serviciu al funcționarului public.

2. Încetarea de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului consilierilor locali/județeni, a primarului, viceprimarului sau a președinților și vicepreședinților consiliilor județene în cazurile prevăzute de art. 9 alin. (2) lit. f) și art. 15 alin. (2) lit. e), ambele din Legea nr. 393/2004.

Din analiza jurisprudenței a rezultat că aceste mandate încetează atunci când alesul a fost condamnat, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate, fără a distinge în privința modalității de executare, deci și atunci când s-a dispus suspendarea condiționată, pură și simplă sau sub supraveghere, a acesteia.

1. Curtea de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 5077.1/117, prin decizia civilă nr. 621 din 28.09.2008, a reținut că textul art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, impune consecința încetării de

drept a mandatului de primar în cazul condamnării prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă la o pedeapsă privativă de libertate.

Așadar textul legal citat nu face distincție între pedepsele privative de libertate în privința cărora s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei și pedepsele a căror executare nu a fost suspendată.

Astfel, curtea apreciază că dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei de 6 luni închisoare nu afectează aplicabilitatea dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004.

2. Curtea de Apel Tg. Mureș - Secția Comercială de Contencios Administrativ și Fiscal, prin decizia civilă nr. 1422/R din 5.12.2010, pronunțată în dosarul nr. 1523/102/2010, a confirmat soluția instanței de fond (Tribunalul Mureș - Secția Contencios Administrativ și Fiscal - sentința nr. 722 din 22.06.2010), în sensul că dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, nu face distincție cu privire la modalitatea de executare a pedepsei privative de libertate.

În atare situație, acest text de lege se aplică și la situația condamnării cu suspendare a alesului local, deoarece suspendarea executării pedepsei privative de libertate vizează doar neexecutarea efectivă a închisorii și nu încetarea efectelor hotărârii judecătorești pe întreaga perioadă a suspendării.

Faptul că potrivit art. 71 alin. (5) din Codul penal și potrivit hotărârilor pronunțate se suspendă și executarea pedepselor accesorii, nu prezintă relevanță în lumina dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004, deoarece vizează un alt caz de încetare a mandatului primarului, legiuitorul neavând în vedere imposibilitatea executării mandatului, ci aceea a condamnării definitive la o pedeapsă care lipsește persoana de libertate.

În consecință, există distincție între condamnare la o pedeapsă privativă de libertate și modalitatea de executare. Aceasta din urmă produce efecte numai în faza executării, dar condamnarea efectivă s-a făcut prin aplicarea pedepsei închisorii.

3. Curtea de Apel Ploiești - Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, prin decizia nr. 92 din 17.01.2011, pronunțată în dosarul nr. 4374/105/2010, a statuat că potrivit art. 15 alin. (2) lit. e) și art. 16 din Legea nr. 393/2004, calitatea de primar încetează de drept înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în cazul în care persoana în cauză este condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă la o pedeapsă privativă de libertate.

Potrivit art. 260 lit. a) Cod penal, pedepsele privative sau restrictive de libertate sunt cele care constau în privarea de libertate sau în

îngrădirea libertății condamnatului în anumite condiții, iar potrivit art. 264 lit. a) pct. a) închisoarea este o pedeapsă principală cu caracter privativ de libertate.

Pe de altă parte, potrivit art. 361 din Codul penal, prin lege s-a prevăzut posibilitatea pentru instanța de judecată de a se ocupa și de modul în care urmează să fie executată pedeapsa, deci să individualizeze executarea pedepsei, dispunând motivat ca pedeapsa să se execute în alt mod decât cel care este propriu naturii acestuia.

Prin aceste mijloace de individualizare judiciară a executării pedepsei se regăsește și aceea a suspendării condiționate și constă în suspendarea executării pedepsei aplicată persoanei fizice, dacă sunt îndeplinite anumite condiții, fie cu privire la natura și quantumul pedepsei, fie cu privire la infractor, fie privind convingerea instanței că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea sa efectivă. Cu alte cuvinte, natura pedepsei aplicate în acest caz este aceea privativă de libertate, dar instanța în funcție de condițiile expuse anterior, apreciază că scopul corectiv și preventiv al pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a sancțiunii.

Faptul că instanța penală a considerat că scopul pedepsei poate fi atins și prin individualizarea modalității de executare a ei în forma suspendării condiționate, această individualizare nu alterează natura pedepsei aplicate, respectiv aceea de privare de libertate și nu atrage neaplicarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) și art. 16 din Legea nr. 393/2004.

4. Curtea de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2656/115/2007, a pronunțat decizia nr. 493 din 17.04.2008 și a constatat că suspendarea condiționată a pedepsei aplicate este o cauză determinată de lipsa pericolului social al faptei săvârșite de acesta, care nu are legătură cu exercitarea funcției în cadrul mandatului de consilier local, nu are un impact social asupra normalei desfășurări a activității consiliului local și nu afectează relațiile colegiale de serviciu.

Textul art. 9 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 393/2004 sancționează consilierul local cu înlocuirea, de drept a acestei calități, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în situația în care este condamnat definitiv la o pedeapsă privativă de libertate, fără a distinge în funcție de modalitatea executării pedepsei, care nu modifică natura sancțiunii.

5. Curtea de Apel Alba Iulia - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, prin decizia nr. 297 din 25.01.2012, pronunțată în dosarul nr. 4315/107/2010*, a reținut că suspendarea condiționată a executării pedepsei este o măsură de individualizare a executării pedepsei,

care se dispune pe o anumită perioadă și în condițiile în care instanța de judecată apreciază că reeducarea infractorului poate avea loc și fără executarea pedepsei prin eforturile de reeducare pe durata termenului de încercare.

Legiuitorul în reglementarea statutului aleșilor locali a avut în vedere încetarea de drept a mandatului de consilier local, în condițiile în care acesta a săvârșit o abatere de la normele de conviețuire socială, care îi atrage o pedeapsă privativă de libertate, indiferent de modalitatea de individualizare a executării pedepsei, ceea ce-l face nedemn pe consilier de a-și mai exercita prerogativele în cadrul consiliului local.

Excepția o constituie sentința nr. 701 din 15 octombrie 2010 a Tribunalul Olt - Secția Comercială și de Contencios Administrativ, definitivă și irevocabilă prin nerecurare, pronunțată în dosarul nr. 3976/104/2010, prin care s-a admis acțiunea alesului local (în speță primar) chiar dacă acesta a fost condamnat la pedeapsa închisorii de un an, pedeapsă a cărei executare a fost suspendată condiționat pentru comiterea infracțiunii de purtare abuzivă.

Prin urmare, s-a apreciat că alesul local nu se afla în imposibilitatea executării mandatului, întrucât pedeapsa închisorii, în cazul său, nu se execută prin privare de libertate, nefiindu-i interzise drepturile prevăzute la art.64 din Codul penal, inclusiv dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, ori dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, cazul de încetare de drept a mandatului de primar înainte de termen prevăzută de art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 vizează condamnarea la o pedeapsă privativă de libertate care se execută în regim de detenție.

*

*

*

Considerăm că se poate dispune încetarea de drept a raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici, respectiv mandatul aleșilor locali încetează înainte de expirarea duratei normale a acestuia, fiind îndeplinită condiția unei condamnări la o pedeapsă privativă de libertate, chiar dacă prin hotărârea definitivă de condamnare s-a dispus suspendarea condiționată sau suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, deoarece dispozițiile legale, mai sus menționate, nu fac nicio distincție sub aspectul modalității de executare, având în vedere următoarele argumente:

În primul rând constatăm diversitatea termenilor folosiți de legiuitor, termeni pe care magistratul îi are la îndemână și trebuie să-i interpreteze atunci când este chemat să se pronunțe în cazul încetării de drept a raportului de serviciu a funcționarului public sau a mandatului alesului local.

Astfel, teza finală a art. 98 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 188/1999 stabilește că raportul de serviciu existent încetează de drept atunci când funcționarul public a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pentru o faptă prevăzută la art. 54 lit. h), sau prin care s-a dispus aplicarea unei sancțiuni privative de libertate, la data rămânării definitive și irevocabile a hotărârii de condamnare.

De asemenea, în cazul aleșilor locali calitatea încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului atunci când acesta a fost condamnat, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate.

Prin folosirea noțiunilor de sancțiuni privative de libertate sau pedeapsă privativă de libertate considerăm că legiuitorul român a avut în vedere sancțiunile de drept penal.

Despre sancțiunile penale literatura juridică de specialitate a stabilit că acestea reprezintă consecințe ale încălcării normelor penale. Pedepsele sunt singurele sancțiuni penale, celelalte: măsurile de siguranță și măsurile educative sunt sancțiuni de drept penal. Acestea la rândul lor se definesc ca fiind pedepse principale care sunt de sine stătătoare și au un rol principal în sancționarea infractorului. De aceea, pentru orice faptă incriminată se prevede, în mod obligatoriu, în lege, pedeapsa principală aplicabilă în cazul săvârșirii acesteia. Este pedeapsa care, cu alte cuvinte, se poate aplica singură infractorului, aceasta fără a fi condiționată de aplicarea altor sancțiuni de drept penal, spre deosebire de pedepsele complementare sau pedepsele accesorii.¹

Codul penal român prevede expres în art. 53 că pedepsele principale pentru persoanele fizice sunt: a) detențiunea pe viață; b) închisoarea de la 15 zile la 30 de ani și c) amenda de la 100 lei la 50.000 lei.²

Codul de procedură penală, la art. 343 alin. (2) prevede că deliberarea poartă asupra existenței faptei și vinovăției făptuitorului, asupra stabilirii pedepsei, iar art. 357 stipulează că dispozitivul hotărârii

¹ Constantin Mitrache, Cristian Mitrache - Drept penal român, Partea generală, Editura Universul Judiciar, București, 2005, pag. 178, 180, 183.

² N.n. - Legea nr. 286/2009 actualizată prin Legea nr. 187/2012, republicată în M.Of. al României, Partea I, 12 noiembrie 2012, preia pedepsele principale - art. 53, cu modificări în cazul amenzii în sensul că cuantumul acesteia se stabilește prin sistemul zilelor amendă - conform art. 61.

trebuie să cuprindă soluția dată de instanță cu privire la infracțiune, indicându-se, în caz de condamnare, denumirea acesteia și textul de lege în care se încadrează.

În legislația noastră penală, suspendarea condiționată a executării pedepsei a fost introdusă pentru prima dată în Codul penal din 1938. În codul penal în vigoare, această instituție a primit o reglementare mai corespunzătoare pentru realizarea scopului legii penale.³

Instituția suspendării condiționate a executării pedepsei constituie un mijloc de individualizare judiciară a pedepsei, deoarece dă posibilitate judecătorilor să stabilească o concordanță între gradul de pericol social concret al faptei și făptuitorului și sancțiunea penală ce se aplică în cazul supus judecării.

O opinie pertinentă și la care achiesăm întrutotul este următoarea:

Operațiunea prin care pedeapsa este adaptată nevoilor de apărare socială în raport cu gravitatea abstractă sau concretă a infracțiunii cât și cu pericolozitatea infractorului, pentru a asigura îndeplinirea funcțiilor și scopurilor acesteia, poartă denumirea de individualizare a pedepsei.⁴

În titlul IV al cursului de drept penal autorul analizând individualizarea pedepselor la secțiunea a II-a, distinge între individualizarea judiciară sau judecătorească a pedepselor, suspendarea condiționată a executării pedepsei, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere alături de executarea închisorii la locul de muncă ori într-o închisoare militară, dar și altele, fiind examinate separat în secțiunea a III-a denumită individualizarea judiciară a executării pedepsei.

Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând un recurs în interesul legii, în materie penală⁵, a precizat că: suspendarea condiționată a executării pedepsei are caracterul "juridic" de "mijloc de individualizare a executării pedepsei" și funcționează ca o măsură judiciară (substitutiv de pedeapsă) de a cărei respectare depinde stingerea executării.

Sintagma pedeapsa închisorii aplicată este folosită de legiuitor și o regăsim în dispozițiile art. 81, art. 82, art. 86¹ și art. 86² din Codul penal atunci când judecătorul trebuie să stabilească dacă sunt îndeplinite condițiile pentru a se putea dispune suspendarea executării pedepsei, precum și temenele de încercare.

³ Codul penal, Comentat și adnotat, Partea generală, autori George Antoniu și colectiv, Editura Științifică, București, 1972, pag. 469, 470.

⁴ Constantin Mitrache, Cristian Mitrache - Drept penal român, Partea generală, Editura Universul Juridic, București, 2005, pag. 363.

⁵ Decizia nr. 1 din 17.01.2011, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 495 din 12.07.2011.

De aceea, putem reține următoarele: atunci când legiuitorul folosește sintagma condamnarea, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate, se va înțelege pedeapsa aplicată unei persoane fizice de instanța de judecată, în faza de deliberare, fără a fi avută în vedere individualizarea judiciară a executării pedepsei. Individualizarea judiciară a pedepsei se realizează numai de instanță și se materializează prin aplicarea pedepsei concrete infractorului pentru fapta comisă, în funcție de gradul concret de pericol social al faptei, de periculozitatea infractorului, de împrejurările concrete atenuante ori agravante în care s-a săvârșit infracțiunea sau care caracterizează persoana infractorului.

Această opinie este împărtășită de toate instanțele, cu excepția Tribunalului Olt, din cadrul Curții de Apel Craiova, în cazul încetării de drept a mandatului alesului local atunci când se analizează dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. f) și art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004.

*

*

*

Încetarea de drept a raportului de serviciu în cazul funcționarului public, astfel cum este reglementată prin dispozițiile art. 98 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 188/1999, comportă o analiză separată datorită faptului că aceste dispoziții diferă parțial de prevederile art. 9 alin. (2) lit. f) și art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004.

În această situație, distingem 2 cazuri de încetare: atunci când funcționarul public a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească pentru o faptă prevăzută la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 ori împotriva acesteia s-a dispus aplicarea unei sancțiuni privative de libertate.

În primul caz, legiuitorul este extrem de riguros pretinzând că nu mai poate fi funcționar public persoana care a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciu, care împiedică înfăptuirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție.

Prin indicarea categoriilor de infracțiuni, magistratul nu trebuie decât să constate că o faptă penală (infracțiune) comisă de funcționarul public este inclusă într-o categorie sau alta, prin raportare la Codul penal sau legile penale speciale. Observăm că în cazul acestor infracțiuni, legiuitorul pune la dispoziția judecătorului un singur criteriu și anume cel privind natura infracțiunii comise și sancționate printr-o hotărâre judecătorească definitivă. Folosind termenul de condamnare nu se mai cere ca pedeapsa aplicată să

fie de o anumită gravitate, nefiind indicată pedeapsa, reținându-se că este suficientă doar condamnarea.

Un caz specific este cel prevăzut de art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999, conform căruia funcționarul public trebuie să fie condamnat pentru o infracțiune săvârșită cu intenție care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice.

În acest caz, opinăm că magistratul va avea în vedere a doua trăsătură esențială a infracțiunii ce se degajă din definiția legală a acesteia dată de art. 17 Cod penal și privește vinovăția infractorului. Vinovăția reflectă aspectul subiectiv al infracțiunii și exprimă atitudinea psihică a făptuitorului față de fapta săvârșită și de urmările acesteia.

Dintre formele vinovăției, în cazul funcționarilor publici, legiuitorul a optat pentru sancționarea acestora conform art. 98 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, numai atunci când aceștia au suferit o condamnare pentru comiterea unei infracțiuni săvârșite cu intenție, intenția fiind o formă principală de vinovăție definită în art. 19 pct. 1 Cod penal. Nici în acest caz nu se reține criteriul pedepsei aplicate.

Precizăm că acest criteriu al condamnării pentru comiterea unei infracțiuni săvârșite cu intenție nu este suficient, legiuitorul lăsând la dispoziția magistratului să aprecieze, de la caz la caz, dacă această condamnare este incompatibilă cu exercitarea funcției publice.

Un alt termen care trebuie analizat este cel de condamnare. Literatura juridică de specialitate analizează termenul alături de achitare și încetarea procesului penal. Reținând că toate trei reprezintă soluții dispuse de magistratul chemat să se pronunțe într-o cauză penală, cu privire la latura penală vom preciza doar că "pentru a pronunța condamnarea instanța trebuie să constate cumulativ că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, fixând totodată și pedeapsa".⁶

În finalul analizei prevederilor art. 54 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 188/1999, precizez că incompatibilitatea dintre condamnarea pentru o infracțiune săvârșită cu intenție, dar și condamnările anterioare nu mai se examinează atunci când a intervenit reabilitarea.

În viitoarea reglementare penală care va intra în vigoare începând cu data de 1 februarie 2014, s-a renunțat la prevederea "cu excepția situației în care a intervenit reabilitarea".⁷

⁶ Drept procesual penal, autor Nicu Jidovu, Editura C.H. Beck, București, 2006, pag. 474.

⁷ Conform art. 72 și art. 247 din Legea nr. 187/2012, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal), la articolul 54, litera h) se modifică:

h) nu a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, infracțiuni de corupție și de serviciu, infracțiuni care împiedică îndeplinirea justiției,

În ceea ce privește art. 98 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 188/1999, trebuie precizat că reprezintă o normă complexă de drept incluzând atât o normă de trimitere, cât și o normă de sine stătătoare atunci când stabilește cazurile și condițiile de încetare de drept a raportului de serviciu.

Teza finală a acestui text de lege prevede cazul când un funcționar public a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă prin care s-a dispus aplicarea unei sancțiuni privative de libertate, de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii de condamnare.

Așadar, se constată că, printr-o abordare mai nuanțată a problemei, atunci când funcționarul public a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o faptă prevăzută la art. 54 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 188/1999, legiuitorul a avut în vedere categoriile de infracțiuni și nu pedepsele sau sancțiunile aplicate, deoarece folosește noțiunea de faptă.

Teza finală a art. 98 alin. (1) lit. f) din același act normativ are în vedere sancțiunea privativă de libertate aplicată indiferent de natura infracțiunii sau de fapta săvârșită, fără a mai fi avute în vedere alte criterii.

Dacă s-ar reține că sancțiunea privativă de libertate aplicată nu l-ar face incompatibil pe funcționarul public ar însemna să se adauge la lege, iar funcționarii care comit infracțiuni cu intenție, altele decât cele enumerate la art. 54 din actul normativ mai sus menționat, să beneficieze de un tratament juridic mai favorabil decât cei care comit infracțiuni din culpă.

Sintagma aplicarea unei sancțiuni privative de libertate are în vedere pedeapsa aplicată. De altfel, în reglementarea viitoare această sintagmă este înlocuită cu aplicarea unei pedepse privative de libertate.⁸

În concluzie, ori de câte ori legiuitorul român face referire la aplicarea unei sancțiuni privative de libertate sau la condamnarea printr-o hotărâre judecătorească definitivă la o pedeapsă privativă de libertate se va reține că suntem în prezența sancțiunii penale aplicate unei persoane fizice, după individualizarea judiciară a pedepsei, fără a ține cont de individualizarea judiciară a executării pedepsei (de exemplu: suspendare, liberare condiționată).

---

infracțiuni de fals ori a unei infracțiuni săvârșite cu intenție care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice.

⁸ Conform art. 40 pct. 4 și art. 104 din Legea nr. 255/2013, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală), la art. 98 alin. (1), lit. f) vor avea următorul cuprins:

"când prin hotărâre judecătorească definitivă s-a dispus condamnarea pentru o faptă prevăzută la art. 54 lit. h) ori s-a dispus aplicarea unei pedepse privative de libertate, la data rămânerii definitive a hotărârii".

Observăm că prevederile art. 54 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 188/1999 stabilesc criteriile de accesibilitate a unei persoane la ocuparea unei funcții publice, în timp ce art. 98 alin. (1) lit. f) din același act normativ, stabilește cazuri specifice de încetare de drept a raportului de serviciu a funcționarului public.

Deoarece criteriile care determină încetarea de drept a raportului de serviciu sunt diferite de criteriile care determină recrutarea funcționarilor publici, cea din urmă fiind mult mai permisivă, opinăm că în îndeplinirea și aplicarea prevederilor art. 98 alin. (1) lit. f) teza finală din actul normativ sus menționat, în analiza unui astfel de caz, magistratul trebuie să aibă în vedere, indiferent de infracțiunea săvârșită și forma de vinovăție, culpă sau intenție, pedeapsa aplicată, respectiv pedeapsa privativă de libertate, indiferent de modalitatea ei de executare.

Cazul de încetare de drept a raportului de serviciu prevăzut de art. 54 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 188/1999, constând în condamnarea pentru comiterea unei infracțiuni, săvârșită cu intenție, care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice și la care se face referire prin norma de trimitere din art. 98 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 188/1999, poate fi analizat de magistrat, separat, numai atunci când persoana a fost condamnată la pedeapsa amenzii. Argumentul logic rezultă din teza finală a art. 98 alin. (1) lit. f) din lege potrivit căruia în cazul în care persoana a fost condamnată la o sancțiune privativă de libertate, indiferent de forma de vinovăție, raportul de muncă încetează de drept de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii penale.

Deoarece din hotărârile judecătorești analizate nu a rezultat existența unei jurisprudențe divergente, profundă și persistentă, nefiind întrunite condițiile de admisibilitate, cerute de prevederile art. 515 Cod procedură civilă, propun închiderea lucrării și comunicarea analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție, curților de apel și Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice - Agenția Națională a Funcționarilor Publici.

PROCUROR ȘEF BIROU
Arcer Liviu Daniel

NOTĂ : Având în vedere că la data de 1 februarie 2014, au intrat în vigoare noile coduri penal și de procedură penală, apreciez că date fiind dispozițiile art. 16 privind vinovăția, art. 53 privind pedepsele principale, art. 80 - 82 privind renunțarea la aplicarea pedepsei, art. 83 și următoarele privind amânarea executării pedepsei și art.

91 - 98 privind suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, sunt în consens cu cele reținute în referatul din 18 septembrie 2013, singura cerință fiind aceea a aplicării unei pedepse privative de libertate.

De altfel, observăm că în cazul consilierului local, primarului sau președintelui consiliului județean dispozițiile legale privind încetarea de drept a mandatului, respectiv, art. 9 alin. (2) lit. f) și art. 15 alin. (2) lit. e) nu au fost modificate.

De asemenea, în cazul funcționarilor publici, analizând prevederile art. 98 alin. (1) lit. f), reținem că sintagma "aplicarea unei sancțiuni privative de libertate", a fost înlocuită cu sintagma "aplicarea unei pedepse privative de libertate", textul fiind astfel corelat cu prevederile art. 53 din Noul Cod penal. (Legea nr. 286/2009)

RAPORT DE SPECIALITATE

la proiectul de hotărâre privind încetarea de drept, înainte de expirarea duratei normale, a mandatului de consilier județean al domnului Teodor Trancă

În urma scrutinului pentru alegerea autorităților publice locale din data 10 iunie 2012, domnul Teodor Trancă, a fost ales consilier județean pe lista Partidului Poporului Dan Diaconescu, mandatul său fiind validat prin Hotărârea Consiliului Județean Vâlcea nr.2 din 29 iunie 2012.

La data de 9.09.2014, domnul Teodor Trancă, în baza prevederilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.55/2014 (declarată neconstituțională în prezent) și-a exprimat opțiunea de a-și continua mandatul de consilier județean din partea Partidului Social Democrat, opțiunea fiind acceptată de partid.

În data de 09.06.2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a soluționat dosarul nr.462/42/2011* având ca obiect - infracțiunea de trafic de influență(art.257 din Codul penal, cu modificările și completările ulterioare) și ca părți: Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești, domnul Teodor Trancă, doamna Păuna Elena Ramona și domnul Ciogescu Ovidiu Eugen.

Așa cum rezultă din Certificatul emis în data de 18 iunie 2015 de Înalta Curte de Casație și Justiție, înregistrat la Consiliul Județean Vâlcea sub nr. 10047/R din 25.06.2015, prin Decizia penală nr. 213/A din data de 09 iunie 2015, această instanță de judecată a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Ploiești împotriva Sentinței penale nr.233 din 6 decembrie 2013 a Curții de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie, pe care a desființat-o, în parte și, rejudecând l-a condamnat pe domnul Trancă Teodor, la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, în formă continuată, prevăzută și pedepsită de art.257 din Cod penal anterior raportat la art.5, art.6, art.7 alin.(3) din Legea nr.78/2000 cu aplicarea dispozițiilor art.41 alin.(2) din vechiul Cod penal și cu aplicarea art.5 din Codul penal.

În baza art.65 Cod penal cu referire la art. 66 din Codul penal anterior, i s-a aplicat domnului Trancă Teodor pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin.(1) lit. a) teza a II-a, b) și c) din Cod penal anterior (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat; dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate, de

natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii), pe o durată de 2 ani de la executarea pedepsei principale. În baza art. 71 alin.(2) din Codul penal anterior, domnului Teodor Trancă i s-a interzis exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit. a teza a II-a, b) și c) din vechiul Cod penal pe durata executării pedepsei principale.

În baza art.81 raportat la art.82 din vechiul Codul penal, Înalta Curte de Casație și Justiție a suspendat condiționat executarea, de către domnul Teodor Trancă, a pedepsei de 2 ani închisoare pe un termen de încercare de 4 ani, care se socotește de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Potrivit art.9, alin.(2), lit."f" și alin. (3) din Legea privind Statutul aleșilor locali, nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, *calitatea de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în cazul condamnării, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate. Încetarea de drept a mandatului de consilier se constată de către consiliul județean, prin hotărâre, la propunerea președintelui consiliului județean sau a oricărui consilier.*

În conformitate cu prevederile art. 12 alin. (1) și (2) din Legea privind Statutul aleșilor locali, nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, *cu excepția cazului prevăzut la art. 9 alin. (2) lit. h¹), în situațiile de încetare a mandatului înainte de expirarea duratei normale a acestuia, consiliul județean adoptă în prima ședință ordinară, la propunerea președintelui consiliului județean, o hotărâre prin care se ia act de situația apărută și se declară vacant locul consilierului în cauză. Hotărârea va avea la bază, în toate cazurile, un referat constatator semnat de președintele consiliului județean și de secretarul județului. Referatul va fi însoțit de actele justificative.*

Prevederile mai sus menționate se regăsesc și în art.49 alin.(2) lit "f", alin (3) și art.52 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Județean Vâlcea, aprobat prin Hotărârea Consiliului Județean Vâlcea nr.7 din 31 iulie 2008.

Cu respectarea dispozițiilor art. 12 alin. (1) și (2) din Legea privind Statutul aleșilor locali, nr.393/2004, cu modificările și completările ulterioare, a fost întocmit Referatul constatator înregistrat sub nr. 11942 din 13 iulie 2015 care este însoțit de documente justificative.

Față de cele arătate și ținând cont de dispozițiile mai sus menționate, propunem să se constate încetarea de drept, înainte de expirarea duratei normale, a mandatului de consilier județean al domnului Teodor Trancă și să se declare locul vacant.

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT,

Daniela Calianu